

bakalářská práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta: Marta Fišerová

Reflexe vlastního díla umělcem může mít různé podoby. Třeba tvar kufříkového muzea, kterým Marcel Duchamp zkatalogizoval svých šedesát pět děl ve zmenšené „cestovní“ verzi. Marta Fišerová využívá přirozeného milníku bakalářské zkoušky k zpětnému pohledu do svého portfolia. Díky tomu můžeme některé její předchozí práce spatřit „vyprané v perwoolu“ - v black boxu analogového média. Autorčinu sofistikovanou manipulaci zachycuje popíska, názorná kresba, představující celý proces „recyklace“. Neustálá dekonstrukce, přetváření a opětné sestavování obrazů, zvuků a slov je již běžnou součástí současné umělecké i mediální praxe. Od například slavného *After Walker Evans* autorky Sherie Levineové, jako příkladu mezní podoby umělecké apropiace, až po opakování původních performancí (tzv. reenactments). After and after...

Douglas Davis, mediální umělec a teoretik tvrdí, že umělecké dílo v době digitální reprodukce je reálně i formálně proměnlivé – „je chameleon“. Podle Davise souvisí s tímto stavem skutečnost, že koncepty jako originál a reprodukce, na kterých vystavěl svoji slavnou studii Walter Benjamin, nelze uplatnit v mediálním prostředí založeném na filmu, elektronice a telekomunikacích, neboť je nelze jasně a jednoznačně určit: „Tyto dva stavy, jeden čistý a originální, druhý imitativní a nečistý, jsou nyní fikcí“, říká Davis.

O umělecké praxi, jež se vymaňuje s normativního působení duality originál vs. kopie, můžeme mluvit také v případě, kdy je původní dílo dodatečně upravováno samotným autorem. V případě naší autorky dochází k „magickému analogovému znovuztělesnění“. A právě zde jsme u jádra věci, neboli u hlavního rozdílu mezi „analogovým“ a „digitálním“: digitální veličinu můžeme zrekonstruovat, zduplikovat či jinak zpracovat naprosto přesně, tedy s ideální přesností, zatímco u analogové veličiny nikoli. Jakékoli zpracování analogové veličiny díky „nekonečné jemnosti“ jejích možných hodnot, je vždy zatíženo nějakou chybou. Tuto chybu, chcete-li náhodu, Marta Fišerová používá k vyjevení „třetí pravdy“, kterou může nyní divák spatřit na stěně v nové „galerijní“ prezentaci. Dochází tak, jak sama autorka říká, k tautologické situaci - a dodejme zacyklení - protože tyto „nové práce“ se jistě znovu ocitnou v „digitálním očištění“ autorčina portfolia.

Natolik Martě Fišerové věřím, že nemám obavy z nějaké sebezahleděnosti nebo „hermeneutičnosti“ její práce. Tento její umělecký flash back je nadechnutím k novým začátkům. My se na to můžeme jako diváci těšit, protože: „*Obrazy dělají jejich diváci*“, říkal Marcel Duchamp, aneb užíváním produktu se podílíme na další produkci.

Její bakalářskou práci hodnotím stupněm A

Vypracoval: Jiří Sobotka

Datum:

Podpis: